

Fordítás: Toronto

Tizenhárom évesen egyáltalán nem ismertem a másik anyámat.

Felvonszoltam magam a háza lépcsőjén egy kényelmetlen bőrönddel és egy táskával, ami tele volt a belehajigált cipőkkel. A lépcsőfordulóban frissensült illata fogadott és némi várakozás. Az ajtó nem akart kinyílni, valaki szótlanul rángatta belülről, és a zárral babrált. Egy pókot néztem fészkelődni, ahogy a saját fonala végén lóg az üres térben. Fémes kattanas után egy kislány bukkant fel, néhány napos, laza hajfonattal. A húgom volt, de még soha nem láttam. Kitárta az ajtót, hogy beengedjen, rajtam tartva szűrős tekintetét. Akkoriban jobban hasonlítottunk egymásra, mint felnőttként.

2

A nő, akiben megfogantam, nem kelt fel a székből. Karjában egy gyereket tartott, aki a hüvelykujját harapdálta a szája egyik oldalán, ahol talán egy fog akart kibújni. Mindketten rám néztek, a gyerek félbehagyta a monoton nyöszörgést. Nem tudtam, hogy van egy öcsém, aki ennyire kicsi.

-Megjöttél, – szólt a nő. – Tedd le a cuccod.

Csak lesütöttem a szemem a táskára, amiből áradt a cipők szaga, amint megmozdítottam. A hátsó szoba behajtott ajtaja mögül egy hosszan elnyújtott, hangos horkantás hallatszott. A gyerek újra rázendített a nyafogásra, és a mell irányába fordult, nyála a kifakult pamut átizzadt virágaira csurgott.

-Nem csukod be? – kérdezte szárazan az anya a kislányt, aki eddig meg sem mozdult.

-Nem jönnek fel azok, akik hozták, – háritotta a számonkérést, és felém bökött hegyes állával.

A nagybácsi, így kellett megtanulnom hívni, éppen akkor lépett be, kifulladásra a lépcsőzéstől. A nyári délutáni hőségben két ujjára akasztva tartott egy új kabátot az én méretemben.

-A feleséged nem jött? – kérdezte tőle első anyám fennhangon, hogy túlkiabálja a panaszos sírást, ami egyre erősödött a karjai között.

-Nem mozdul az ágyból, – válaszolt egy biccentés kíséretében.

-Tegnap nekem kellett elmennem vásárolni valamit télire is – és megmutatta neki a cédulát az új kabátom márkajelzésével.

A nyitott ablak közelébe helyezkedtem, és letettem a csomagjaimat a földre. A távolban ritmusos zörejt, mintha egy kamionról kavicsokat szórának le.

A ház asszonya úgy döntött, felajánl egy kávé a vendégnek, hátha a szagára felébred a férje is, mondta. Miután a gyereket betette sírni a járókába, átment a sivár étkezőből a konyhába. A gyerek megpróbált felhúzódkodni, belekapaszkodott a hálóba, azonos magasságban egy tessék-lássék módon, spárgával foltozott lyukkal. Ahogy közelebb léptem hozzá, egyre dühösebben üvöltött. A mindenkori nővére erőlködve kihúzta onnan, és kint hagyta a gránitlapon. A gyerek négykézláb a konyhából kiszűrődő hangok felé mászott. A guggoló lány sötét tekintete az öccséről rám siklott. Felizzította az új cipőm arany csatját, kúszott felfelé a ruha még gyári merevségű, kék hajtásai mentén. Mögötte egy böngyölő repkedett olykor nekirepülve a falnak, az utat kereste a távozáshoz.

- Ezt a ruhát is attól kaptad? – kérdezte suttogva.

- Tegnap vette nekem, hogy legyen miben idejönni.

- Ez kicsodád neked? – kíváncsiskodott.

- Egy távoli nagybácsi. Vele és a feleségével voltam a mai napig.

- Akkor melyik a mamád? – kérdezte bátortalanul.

- Kettő van belőle. Az egyik a te anyád.

- Néha beszélt róla, hogy van egy nővérem, de nem nagyon hiszek neki.

Hirtelen sóvár ujjai közé csípte a ruhám ujját.

- Ezt hamarosan kinővöd. Jövőre nekem adhatod, vigyázz, nehogy tönkre tedd nekem!

Az apa mezítláb, ásítózva bújt elő a hálósobából. Meztelen felsőtesttel jelent meg.

Meglátott miközben a kávé illatát követte.

-Megjöttél, – mondta, épp úgy, mint a felesége.

(A visszatérő, Donatella di Pietrantonio)